

شماره ابلاغ: ۱۶۸۰۶

شماره انتشار: ۱۶۷۱۳

تاریخ ابلاغ: ۱۳۸۱/۰۴/۱۸

تاریخ روزنامه رسمی: ۱۳۸۱/۰۴/۲۶

قانون موافقتنامه کشتیرانی تجاری دریایی بین دولت جمهوری اسلامی ایران و دولت جمهوری عربی سوریه

مصوب ۱۳۸۱/۰۳/۱۸

ماده واحده - موافقتنامه کشتیرانی تجاری دریایی بین دولت جمهوری اسلامی ایران و دولت جمهوری عربی سوریه مشتمل بر هجده ماده به شرح پیوست تصویب و اجازه مبادله اسناد آن داده می‌شود.

بسم الله الرحمن الرحيم

موافقتنامه کشتیرانی تجاری دریایی بین دولت جمهوری اسلامی ایران و دولت جمهوری عربی سوریه دولت جمهوری اسلامی ایران و دولت جمهوری عربی سوریه که از این پس «طرفهای متعاهد» نامیده می‌شوند با تمایل به گسترش روابط دوستانه میان دو کشور و ارتقاء و توسعه همکاری در زمینه کشتیرانی تجاری براساس اصول تساوی حقوق، عدم تبعیض، منافع مشترک و آزادی دریانوردی، به شرح زیر موافقت می‌کنند:

ماده ۱ - از لحاظ این موافقتنامه:

الف - اصطلاح «کشتی یک طرف متعاهد» به معنای کشتی تجاری است که به موجب قانون آن طرف پرچم آن را برافراشته و در همان کشور ثبت شده باشد، به استثنای:

- کشتیهای جنگی.

- کشتیهای تحقیقاتی.

- کشتیهای ماهیگیری.

- دیگر کشتیهایی که هدفهای غیرتجاری دارند.

ب - اصطلاح «عضو خدمه» یعنی هر کسی، از جمله فرمانده، که عملاً در کشتی مشغول به کار بوده و نام او در فهرست خدمه وارد شده باشد.

پ - اصطلاح «بندر یک طرف متعاهد» به معنای بندر تجاری واقع در سرزمین هرطرف متعاهد می‌باشد که بر روی کشتیهای خارجی باز است.

ماده ۲ - این موافقتنامه در قلمرو جمهوری اسلامی ایران و جمهوری عربی سوریه به اجرا درخواهد آمد.

ماده ۳ - مقامهای ذیصلاح طرفهای متعاهد برای اجرای این موافقتنامه عبارتند از:

- در جمهوری اسلامی ایران: وزارت راه و ترابری

- در جمهوری عربی سوریه: وزارت حمل و نقل

ماده ۴ -

۱ - طرفهای متعاهد موافقت می‌نمایند که:

الف - مشارکت کشتیهای خود را در حمل و نقل کالا بین بنادرشان ترغیب کنند;

ب - در حذف هرگونه مانعی که ممکن است توسعه تجارت دریایی بین بنادر آنها را دچار وقفه کند، با یکدیگر همکاری نمایند;

پ - در صورت امکان، مشارکت کشتیهای خود را در حمل و نقل کالا بین بنادرشان از مبداء و به مقصد کشورهای ثالث

ترغیب کنند.

۲- مفاد این ماده، مانع مشارکت کشتیهای کشورهای ثالث، در صورت وجود، در تجارت دریایی میان بنادر طرفهای متعاقد طبق قوانین مربوط به آنها نخواهد بود.

ماده ۵- مؤسسات یا شرکتهای کشتیرانی هر یک از طرفهای متعاقد، مجاز خواهند بود در صورت لزوم نمایندگیهای خود را در سرزمین طرف متعاقد دیگر دایر کنند. فعالیتهای این نمایندگیها می باید طبق قوانین و مقررات مربوط جاری در سرزمین طرف متعاهدی که نمایندگی در آن دایر شده، انجام شود.

ماده ۶-

۱- هر طرف متعاقد می باید در بنادر خود تسهیلاتی را به کشتیهای طرف متعاقد دیگر به منظور ورود و خروج از بندر، پهلوگیری در اسکله برای عملیات تخلیه و بارگیری و سوار و پیاده کردن مسافران طبق قوانین و مقررات جاری خود اعطاء کند، مشروط بر آنکه همین رفتار در مورد کشتیهای آن در بنادر طرف متعاقد دیگر نیز انجام شود.

۲- مفاد این ماده بر فعالیتهای کشتیرانی و دریانوردی مانند کشتیرانی ساحلی، راهنمایی، یدک کشی، عملیات نجات و ماهیگیری ساحلی که به موجب قانون برای سازمانهای ملی در نظر گرفته شده است، تأثیر نخواهد گذاشت.

۳- هنگامی که کشتیهای یک طرف متعاقد از یکی از بنادر طرف دیگر برای بارگیری به مقصد کشورهای خارجی یا تخلیه محموله بارگیری شده از کشورهای خارجی به بندری دیگر تردد کند، این عملیات کشتیرانی ساحلی و حمل و نقل در آبهای داخلی محسوب نخواهد شد. این امر در مورد حمل مسافر نیز صدق می کند.

ماده ۷- طرفهای متعاقد در چارچوب قوانین و مقررات بندری خود، کلیه اقدامات لازم را برای تسهیل و ترغیب حمل و نقل دریایی به منظور پرهیز از تأخیر غیرضروری کشتیهای تحت پرچم طرف متعاقد دیگر در بنادر خود اتخاذ خواهند کرد.

ماده ۸-

۱- هر طرف متعاقد، ملیت کشتی طرف متعاقد دیگر را بر اساس مدارک موجود در آن کشتی که طبق قوانین و مقررات ملی از سوی مقامهای ذیصلاح طرف متعاقد دیگر صادر شده است، به رسمیت خواهد شناخت.

۲- هر یک از طرفهای متعاقد، گواهینامه های ظرفیت بارگیری کشتیها را که توسط مقامهای ذیصلاح طرف متعاقد دیگر به طور مقتضی صادر شده است طبق الزامات کنوانسیونهای بین المللی به رسمیت خواهد شناخت.

ماده ۹- ۱- هر طرف متعاقد، مدارک شناسایی دریانوردان را که از سوی مقامهای ذیصلاح طرف دیگر صادر شده است، به رسمیت خواهد شناخت. این مدارک عبارتند از:

- شناسنامه دریانوردی برای اتباع جمهوری اسلامی ایران.
- گذرنامه دریانوردی برای اتباع جمهوری عربی سوریه.

۲- مدارک شناسایی اعضاء خدمه کشورهای ثالث که در کشتیهای هر یک از طرفهای متعاقد مشغول به کار می باشند، مدارکی هستند که از سوی مقامهای ذیصلاح کشور متبوع آنها صادر شده است.

ماده ۱۰- ۱- افراد دارای مدرک شناسایی دریانوردی موضوع ماده (۹) این موافقتنامه که عضو خدمه می باشند مجاز خواهند بود طی مدت توقف کشتی در بندر طرف متعاقد دیگر در منطقه شهر بندری آن طرف در ساحل پیاده شوند، مشروط بر اینکه نام آنها در فهرست خدمه کشتی درج شده و این فهرست توسط فرمانده تسلیم مقامهای مربوط شده

باشد.

۲ - افراد یاد شده در بند (۱) این ماده، از لحظه پیاده شدن در ساحل تا هنگام بازگشت به کشتی می‌باید قوانین و مقررات ملی لازم‌الاجراء در آن کشور را رعایت کنند. این افراد مشمول تشریفات که در بندر درمورد نظارت گمرکی و گذرنامه اعمال می‌شود، خواهند بود.

۳ - مقامهای ذی‌صلاح هر طرف متعهد حق ممانعت از ورود افراد دارای مدرک شناسایی موضوع ماده (۹) را که نامطلوب تشخیص داده می‌شوند، برای خود محفوظ می‌دارند.

ماده ۱۱ - کشتیها، خدمه، مسافران و کالاهای یک طرف متعهد، به هنگام اقامت در سرزمین طرف متعهد دیگر مشمول قوانین و مقررات ملی مربوط جاری به ویژه قواعد مربوط به آمد و شد، ایمنی، نظم عمومی، عبور از مرز، گمرک، تسعیر ارز و مراقبتهای بهداشتی خواهند بود.

ماده ۱۲ - هر طرف متعهد طبق قوانین و مقررات جاری خود تا حد امکان، کمکهای پزشکی لازم را در اختیار اعضای خدمه کشتیهای طرف متعهد دیگر، قرار خواهد داد.

ماده ۱۳ - ۱ - در صورت بروز سانحه دریایی یا هرگونه خطر دیگری برای کشتی یک طرف متعهد در آبهای سرزمینی یا بنادر طرف دیگر، طرف اخیر می‌باید همان کمکها و مراقبتهایی را که در موارد مشابه به کشتیهای خودی ارائه می‌دهد، در اختیار کشتی، خدمه، محموله و مسافران به مخاطره افتاده قرار دهد.

۲ - در صورت نیاز به تخلیه یا انبار کردن موقت محموله کشتی مزبور در ساحل برای حمل به کشور مبدأ، یا کشوری ثالث، طرف دیگر تمامی تسهیلات لازم را فراهم خواهند نمود. کلیه هزینه‌های انجام شده در ارتباط با این عملیات از جمله نجات محموله، مشمول قوانین، مقررات و تعرفه‌های طرف متعهدی خواهد بود که این مساعدتها در آن ارائه شده است.

۳ - محموله، تجهیزات، وسائل، خواربار یا دیگر اقلام نجات یافته کشتی صدمه دیده موضوع بند (۱) این ماده مشمول هیچ گونه عوارض یا مالیات طرف متعهد دیگر نخواهد بود مگر آنکه برای مصرف یا فروش در قلمرو طرف متعهد دیگر مورد استفاده قرار گیرد.

۴ - مقامهای ذی‌صلاح یک طرف متعهد که در سرزمین آنها برای کشتی طرف متعهد دیگر سانحه‌ای رخ داده است، می‌باید جریان حادثه را بی‌درنگ به اطلاع نزدیکترین نماینده کنسولی طرف متعهد دیگر برسانند.

ماده ۱۴ - ۱ - مقامهای ذی‌صلاح هیچ یک از طرفهای متعهد در دعاوی مدنی که در دریا و یا بنادر طرف متعهد دیگر بین مالک، فرمانده، افسران و دیگر اعضای خدمه در خصوص حقوق، اموال شخصی و به طور کلی کار روی کشتی تحت پرچم طرف متعهد دیگر صورت می‌گیرد، دخالت نخواهند کرد.

۲ - مقامهای ذی‌صلاح یک طرف متعهد در خصوص جرائم ارتكابی بر روی کشتی طرف متعهد دیگر در هنگام توقف در بندر آنها، اعمال صلاحیت قضائی نخواهند کرد، مگر در موارد زیر:

الف - پیامدهای جرم به بیرون از کشتی سرایت کند؛

ب - جرم یا پیامدهای آن نظم عمومی یا امنیت عمومی آن طرف متعهد را مختل سازد؛

پ - جرم در کشتی توسط افرادی غیر از اعضای خدمه آن کشتی صورت گرفته باشد؛

ت - اقدامات انجام شده توسط یک طرف متعهد، برای جلوگیری از تجارت غیرقانونی مواد مخدر، مواد روان‌گردان یا رادیو اکتیو؛

ث - بنا به درخواست یا رضایت نمایندگان سیاسی یا مقامهای کنسولی یا فرمانده کشتی طرف متعهد دیگر.

۳- مفاد این ماده حق مقامهای ذیصلاح طرفهای متعاقد را درخصوص اجرای قوانین و مقررات محلی خود در مورد مراقبت از بهداشت عمومی، نظارت گمرکی، حفاظت از محیط زیست دریایی، ایمنی کشتیها، بنادر، جان اشخاص و کالا و پذیرش اتباع بیگانه در سرزمین آنها، تحدید نخواهد کرد.

ماده ۱۵- هر طرف متعاقد، می باید به منظور ممکن ساختن انجام وظایف نمایندگان شرکتهای کشتیرانی که طبق قوانین و مقررات طرف متعاقد دیگر ثبت شده و فعالیت می کنند، تماس آنها را با شناورهایشان در بنادر واقع در قلمرو خود تسهیل نمایند.

ماده ۱۶- شرکتهای کشتیرانی هر یک از طرفهای متعاقد، این حق را خواهند داشت که درآمد و دیگر عوایدی را که در قلمرو طرف متعاقد دیگر از عملیات حمل و نقل دریایی حاصل می کنند، به منظور انجام پرداختها در قلمرو طرف متعاقد دیگر مورد استفاده قرار دهند. هرگونه مازاد درآمد پس از تأدیه تمامی مبالغ قابل پرداخت در محل از جمله مالیات - در صورت وجود - طبق مقررات جاری در هر طرف متعاقد قابل حواله به خارج خواهد بود.

ماده ۱۷- به منظور بررسی نحوه اجرای این موافقتنامه، تبادل اطلاعات و نظرهای مربوط به مسائل مورد علاقه طرفها و بررسی دیگر موضوعات کشتیرانی، کمیسیون مشترک متشکل از نمایندگان مقامهای ذیصلاح دو طرف متعاقد ایجاد خواهد شد. این کمیسیون ممکن است بنا به تقاضای هر کدام از دو طرف متعاقد، به طور متناوب در دو کشور برگزار شود.

ماده ۱۸ -

۱- این موافقتنامه، سی روز پس از تاریخ آخرین ابلاغیه درخصوص انجام تشریفات مربوط به تنفیذ آن طبق قوانین هر طرف متعاقد، لازم الاجراء خواهد شد.

۲- این موافقتنامه را می توان با رضایت کتبی طرفهای متعاقد اصلاح کرد. هرگونه اصلاحات پس از تنفیذ طبق مفاد بند (۱) این ماده، لازم الاجراء خواهد شد.

۳- این موافقتنامه به مدت سه سال نافذ خواهد بود و اعتبار آن خود به خود برای دوره های سه سال متوالی تمدید خواهد شد مگر آنکه هر یک از دو طرف متعاقد شش ماه قبل از انقضای آن، به طور کتبی فسخ آن را اعلام کند. این موافقتنامه در دمشق در بیست و پنجم اردیبهشت ماه ۱۳۷۸ هجری شمسی برابر با پانزدهم می ۱۹۹۹ میلادی در دو نسخه اصلی به زبانهای فارسی، عربی و انگلیسی تنظیم گردید که همه نسخه ها از اعتبار یکسانی برخوردارند. در صورت هرگونه اختلاف نظر در خصوص تفسیر، نسخه انگلیسی ملاک خواهد بود.

از طرف دولت جمهوری اسلامی ایران

از طرف دولت جمهوری عربی سوریه

قانون فوق مشتمل بر ماده واحده منضم به متن موافقتنامه شامل مقدمه و هجده ماده در جلسه علنی روز چهارشنبه مورخ بیست و یکم آذر ماه یکهزار و سیصد و هشتاد مجلس شورای اسلامی تصویب و بند (۲) ماده (۱۴) آن در تاریخ ۱۳۸۱/۳/۱۸ عیناً به تصویب مجمع تشخیص مصلحت نظام رسیده است.

رئیس مجلس شورای اسلامی - مهدی کروبی